

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Рівень 1

Епізод 1. Мармуровий палець

— Пароль? — запитав голос із віконця у залізному паркані.

— Ніж... — почала відповідати смаглява дівчина в чорній куртці, але її перебив той самий голос.

— Тихо! Зробіть так, щоб шпигунка не почула.

— Слоне, будь ласка, затули їй вуха, — попросила смаглявка свого напарника.

Патлатий світловолосий хлопець у схожому темному одязі стиснув голову іншої дівчинки, що стояла поряд з ним. Очі в неї були зав'язані шматком пожовклої тканини, від якої ще й смерділо затхлим супом. Дві світло-русі косиці похнюплено визирали з-під пов'язки. Одяг у шпідонки був весь білий, на відміну від вбрання її стражників. Смаглявка, упевнившись, що Слон зробив усе як слід, чітко, але тихо вимовила:

— Кажу пароль: ніж у рибі!

Дверцята з тріскотом відчинились, і чорно-біла компанія з трьох осіб — вартовий залишився на посту — попрямувала до входу на напівзруйнований автомобільний завод. Їх зустрів старий замок, однак вочевидь він висів там лише для вигляду, бо Слон одним поштовхом відчинив масивні двері. Процесія вирушила до спуску в підвальне приміщення, перестрибуючи ржаві рейки для переміщення автомобілів та ухиляючись від обламаних труб. Там, унизу, серед запчастин від фабричних

машин, на підлозі сиділа ще одна дівчинка з теж зав'язаними очима, весь її білий одяг був у грязюці та іржі. Смаглявка в куртці наказала:

— Вставай! Час настав. Ферзь хоче бачити тебе та твою напарницю!

— Зупиніть цю дурнувату гру! Мені це вже не подобається! — долинув голос від підлоги.

— Софіє, це — не гра! Це — життя, — сказав Слон.

Софія так люто повернула голову в бік хлопця, що він відчув її гнівний погляд навіть крізь пов'язку, тому підскочив до дівчинки й допоміг підвестися. І, вже вчотирьох, вони пішли похмурим і вологим, сповненим павуками підвальним ходом, аж поки не нашттовхнулись на круті сходи нагору. Сходи вивели їх до кабінету, де все, крім хлопця з вибритою під нуль головою, було покрито товстим шаром пилу. Хлопець сидів за столом і, мабуть, для того, щоб справляти моторошне та навіжене враження, наспівував дитячу лічилку:

— Тікав заєць через міст... довгі вуха, куций хвіст...

— А я вже й забула, що це ти — Ферзь, — хмикнула Софія.

— А ти далі не тікай, рахувати починай, — хлопець продовжував.

— Я-ро-пол-че, — по складах вимовила Софія, — поведься гідно.

— Я казав: не називай мене так, — знітився хлопець. — Тільки Яр. І взагалі, ви всі не в тому становищі, щоб це... мене драгувати. Вас спіймали під час шпигунської вилазки. Розумієш? Вам загрожує найгірше, але... але ви можете піти нам назустріч — і ми відпустимо вас із миром.

— Що треба?

— Фу, Софіє, як грубо! І взагалі, я думаю, це очевидно.

— Білі фігури ніколи не могли похвалитися своїм розумом. Недарма саме вас надіслали шпигувати, — реготнула смаглявка і струснула темним волоссям із білими пасмами.

— У самісіньке яблучко, Дарко, — сказав Яр. — Те, що надіслали саме вас, — це боягузтво і ницість, тому я не знаю, навіщо жертвувати собою заради вашого Короля. Натякніть, де він, — і ви вільні. До речі, ти яка фігура, Софійко?

— Я Кінь.

— Я так і знав, ти завжди любила перестрибувати через чужі голови, — посміхнувся Слон.

— Ой, Марку, а може, все-таки це ти — Король? Король банальних жартів? — скривилась Софія.

— А ти яка фігура, Лано? — більш лагідно спитав Яр у молодшої дівчинки, яку спіймали другою.

— Пішак.

Дарка та Слон Марк насмішкувато хмикнули, але знову зробили кам'яні обличчя, зловивши суворий погляд Яра.

— Кепкуйте-кепкуйте, тимчасом вона ближче до того, щоб зрівнятися з Яром, як ніхто інший, — сказала Софія.

— Що? — реготнув Марк. — Та вона за пів ходу до того, щоб вилетіти з гри! Вона ніколи...

Раптом усі почули удар дзвону, який долинав з динаміків, розташованих тут усюди. Лана і Софія зірвали з себе пов'язки, після чого всі разом кулями злетіли вниз, прошмигнули крізь підвал, забігли знов нагору і вискочили з будівлі заводу, а згодом перебралися й через залізний паркан. Вартового там уже не було.

До величного старовинного маєтку з добудованим у душі Франкенштейна сучасним крилом збігалися чорні й білі фігури. Західна частина блакитної, вкритої рельєфними рослинними зображеннями садиби була зруйнована ще 2022 року. Замість

реставрації до будівлі прибудували стриманий сірий корпус, в якому розташовувалися гуртожиток та навчальні кабінети.

Двері маєтку відчинив Нестор, один з охоронців. Підлітки дружно крикнули слова вітання і збилися в гурт у холі, розвішуючи свої куртки на довгі вішаки для верхнього одягу. Далі цей дикунський натовп увірвався до їдальні, де на них уже чекав обід. Столи, сервіровані кожен на шість персон, були накриті ідеально білими скатерттинами, які от-от мали забруднитися краплями томатного супу та морсу. Також хтось неодмінно мав би впустити на них грінки, намащені часниковим маслом.

За найдальшим столиком завзято поглинали смачні страви уже знайомі нам Яр, Софія, Марк, Дарка та Лана — сестра Яра. З ними сидів ще один хлопець, якого всі називали Котя, хоча він був Костянтином. Найбільше в очі впадала його куртка, бо здавалося, що на ній — не менше сотні різнорозмірних кишень. Цю куртку Котя не знімав майже ніколи.

— Сьогодні прочитав, що цей маєток збудував один дуже заможний чолов'яга — на місці зруйнованої фортеці якогось, чи не XIII, століття. І от, хоч вона була зруйнована, від неї залишилися підвали, тунелі та ходи, — натхненно розповідав Котя. — І знаєте, що найцікавіше? Пишуть, що в цих підвалах живуть привиди...

— Зараз не 2022-й рік, ніхто вже не живе в підвалах, — весело сказала смаглява Дарка, але відчувши, що жарт не зайшов, а п'ять пар очей з осудом втупилися в неї, почервоніла й почала зосереджено розгортати серветку.

— Почитай ще більше своїх книжок, то виявиться, що під кожною будівлею є таємні підвали, — нерозбірливо пробубнів Марк, рот якого був зайнятий жуванням грінки. Біляве довге волосся хлопця постійно занурювалося в тарілку з супом.

Майже всі вони познайомилися на початку навчального року, місяць тому, бо їх розподілили сидіти за одним обіднім столом, однак дуже скоро їжа перестала бути єдиною річчю, що поєднувала їх.

— Так, я чула про ці підвали. Ще цікавіші історії гуляють про найпершого власника цього маєтку. Мені розповіла сусідка по кімнаті, що він був проклятий і з його нащадками постійно траплялись якісь нещастя, — жваво долучилась до розмови Дарка.

— Теж чула таке, — кивнула Лана.

— А я от чула, що когось із них узагалі вбили в цьому маєтку, — додала Софія.

— Це була його правнучка... його правнучку вбили, — сказав Котя. — Я читав про це. Пишуть, її привид теж досі тут.

— Лан, ти не хвилюйся, якщо боїшся привидів, бо з привидів тут тільки твій брат. Поглянь, який він блідий, — сказав Марк Лані, показуючи на обличчя Яра.

Усі за столом, крім Яра, весело засміялися.

— Шкода, тут не можна користуватись телефонами, — зітхнула Дарка. — У ваших тих книгах лише один відсоток усієї інформації.

Обід скінчився, але гроза, що вже натякала на свою неминучість, не дозволила продовжити гру. Вихованці розбіглись по кімнатах, які розташовувалися, на відміну від їдальні, у ново-збудованому крилі маєтку. Похмурий недільний день не поспішав завершуватись, тому шестеро друзів вирішили зайнятись однією зі своїх улюблених справ.

Підлітки вже встигли обнишпорити перший та другий поверхи, намагаючись знайти таємничу кімнату, прихований хід або секретну лабораторію, але все було дарма. Хіба що іноді в зачинених та, як вважав директор, недоступних кімнатах вони